

Socunbohemio: «T'has de defensar a tu mateix i exigir els espais que creus que et corresponen»

Parlem amb Artur Viñas sobre el seu projecte musical i el seu primer llarga durada

Socunbohemio | Michal Novak

El cantant barceloní Artur Viñas de 21 anys es fa dir **Socunbohemio** en la faceta artística. El març de l'any vinent presentarà el seu primer àlbum, *Conte de les quatre estacions* (Vida Records, 2023), tretze cançons on el cinema i la literatura són un reflex personal tan pur com romàntic. Al costat d'altres representants de la nova escena de l'anomenat 'pop de butxaca', el jove cantautor dona sortida a les seves inquietuds artístiques, vitals i generacionals. Després d'enregistrar diversos senzills plantejats com a contes amb lletres i melodies íntimes al voltant de les quatre estacions, de la primavera a l'hivern passant per l'estiu i la tardor, ja ha seduït com aquell qui no vol la cosa més de cent mil oients mensuals a Spotify, una dada espectacular que demostra que hi ha vida en un món postpandèmic que no posa les coses precisament fàcils.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=-bxWcIPYER4>

Després de la primera cançó, en castellà, "Entre ramas", gravada el 2018, van seguir diversos EPs, com ara Les coses que no et diré mai (autoeditat, 2020), que van definir el teu estil. Què has fet aquest temps?

Ja veus, han passat un munt de coses. Estic content amb el que serà el meu primer disc, i em sento tranquil amb la trajectòria que estic portant i amb la vida, en general.

Durant la pandèmia vas enregistrar una tetralogia sonora: "Conte de primavera" (maig 2021), "Conte d'estiu" (agost 2021), "Conte de tardor"(novembre 2021) i "Conte d'hivern" (febrer 2022). Aquests temes són la base del teu llarga durada 'Conte de les quatre estacions'?

L'estratègia a l'hora de presentar les cançons era que ja tenia el disc plantejat des de feia temps, perquè m'imaginava que seria un EP de quatre temes. Però a mesura que passaven els dies em van anar sorgint altres cançons que seguien totalment immerses en el mateix concepte i se'm va allargar la història. I, al final, tindrà coherència ajuntar-ho tot en un sol àlbum, encara que les cançons s'hagin anat publicant en etapes diferents.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=dWJfpgbrMGU>

Hauran passat gairebé dos anys de la primera a la darrera cançó...

Sí, encara que faci molt de temps que tinc les cançons a punt i molt familiaritzades, el moment de treure-les a la llum sempre és emocionant. El disc sortirà a mig març, però aleshores ja s'haurà publicat la meitat de l'àlbum en senzills.

Abans de començar de ple l'entrevista et proposem una mena de joc que consisteix a respondre tres preguntes sobre el disc, que són una mica abstractes.

Som-hi!

Si el disc fos un color, quin seria?

El vermell. De fet, la portada juga amb colors verds i vermells.

Si el disc fos un ofici, quin seria?

El d'escriptor.

I si fos un animal?

No ho tinc clar. Potser un gat, però no em convenç del tot...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=anCeF86dOIU>

LES QUATRE ESTACIONS

Què vols explicar amb el nou disc 'Conte de les quatre estacions'?

És un disc que es vertebrava a partir de quatre cançons ja publicades, els quatre contes començant per la primavera, després l'estiu, la tardor i l'hivern. La sorpresa i el que ho fa cíclic és que la següent és "El conte que mai s'acaba". És una manera d'expressar que encara que el disc explica la seqüència d'un any, podria seguir i seguir. Les cançons que hi ha entremig de les estacions són el que passa, els matisos de la història...

Narra la història de dues persones durant dotze mesos?

Sí. No parla de mi, però és un reflex de coses que m'han passat, i d'altres que he imaginat. El disc parla de com la gent es trenca, perquè és una història d'amor que no funciona, de dues persones que no saben desenganxar-se tot i saber que s'estan fent mal. És el conte que no s'acaba mai i que tots coneixem? Les lletres es van tornant una mica més obscures, i també hi ha símbols de relació tòxica.

Socunbohemio Foto: Michal Novak

Escriure les cançons d'aquest disc t'ha fet veure de manera diferent la realitat pel que fa a les relacions de parella?

Segur que sí. Sovint he escrit cançons i parlo de temes sobre mi mateix que encara no he interpretat però que amb el temps han anat prenent sentit. Al final, fer aquestes cançons ha estat

un exercici de reflexió.

Podríem dir que són temes de mirada intensa, sense descuidar cap detall?

Sí, realment és un disc amb molts detalls. També pel que fa a producció, perquè l'he enregistrat amb Biel Colomer, del projecte Massaviu, i es podria considerar la primera producció 'professional' que he fet.

Durant aquest temps de producció també has fitxat pel segell Vida Records i el seu projecte Vida For Musicians. Com va anar?

Ha estat clau per tal de garantir el procés de professionalització del disc. Quan vaig tenir el primer EP publicat i vaig distribuir les primeres quatre 'cançons-contes' del segon, va aparèixer Vida Records i vam començar a plantejar propostes. Primer vam signar un acord de management, que em va anar molt bé pel que fa als concerts, i més tard hem signat també un acord discogràfic. El segell ha mantingut un paper importantíssim en el procés de gravació del disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=xyNyUil5srl>

Has tingut dubtes?

És clar! M'he hagut d'enfrontar de cop i volta a un munt de maquinàries que no sabia ni que existien. Ara hi ha moltes persones treballant al voltant del projecte i això em fa sentir contradiccions. D'una banda, felicitat, però de l'altra, de tant en tant també pressió, síndrome de l'impostor i vertigen. Que una companyia aposti per un projecte que al final es redueix a la meua persona fa respecte?

EL RISC DE L'AUTODEFENSA

Però el resultat final és positiu, oi?

Sí. A més, el procés de professionalització al final ha passat per tenir com a mànager una persona adulta a qui no prenen el pèl. El món està ple de persones paternalistes que sense aquesta figura no m'haurien pres de manera seriosa. Això fa molta ràbia, però és així. T'has de defensar a tu mateix i també exigir els espais que creus que et corresponen.

Per sort, però, no estàs sol, perquè s'ha creat una escena emergent cada cop més àmplia en tots els sentits.

Absolutament! Hem construït un panorama emergent que en la meua opinió és molt guai. Tots sortíem del no res i han estat uns anys de fer pinya, d'aprendre molt els uns dels altres. En aquest sentit, estic molt content perquè sento que hi ha una escena musical al meu costat i que tenim un context, que no estem aïllats del món, que hi ha un grup d'artistes que són com nosaltres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=P0TsXq-55A4>

En bona part l'escena està formada per cantautors i cantautores, però hi ha menys bandes que en altres generacions. Aquest model el relaciones amb la indústria musical, amb les xarxes socials o amb algun altre factor?

Penso que el model de la indústria musical sempre ha apostat pels projectes musicals amb una persona al capdavant, amb la idea de portar a l'extrem la identitat i personalitat d'un artista. Quan és un grup, molts cops és més complicat definir personalitats? Els projectes que tenen una persona al davant semblen més autèntics i més propers.

I quina relació hi veus amb les identitats a les xarxes socials?

Justament l'altre dia escoltava a la ràdio que ara triomfen més les xarxes que aposten més per l'autenticitat: mostrar-te el màxim d'autèntic als teus seguidors. I és el que passa també amb la música? També penso que després del confinament hi va haver un canvi de paradigma molt bèstia en aquest sentit. Tot i això, les meves xarxes socials sempre han estat un tema estrany...

Què vols dir?

Que abans el que tenia era un Instagram d'un nen de 15 anys que penjava fotos amb els seus amics, i ara hi he volgut donar un aire més comunicatiu. Vull transmetre idees de manera clara però també amb un to personal. La gent em diu que és un Instagram estrany perquè hi penjo

fotos dels meus viatges i després, en canvi, també m'hi faig ressò del meu projecte musical. Al final penso que és la meva vida i no em vull saturar, només tinc un compte d'Instagram.

Canviant de tema, qui diries que han estat les persones clau que t'han acompanyat en aquest primer llarga durada?

La discogràfica hi ha tingut un paper principal en el sentit que estem pagant gent que treballen per a nosaltres. Ara estem fent pressupostos i dedicant-los a diferents departaments, mentre que abans ho feia tot entre jo i els amics. Aquest ha estat un canvi important a tenir en compte, perquè al crear departaments de cop hem assignat direccions, com ara la creativa.

Qui t'ha ajudat en aquest àmbit?

En el pla estètic no tenia ni idea de com començar, i la contractació d'una directora d'art com Paloma Lander ha professionalitzat molt el projecte. Una altra persona molt clau ha estat la meua parella, la Jana, que és estudiant de gestió i producció al Taller de Músics de Barcelona. Pràcticament és el cinquanta per cent del projecte, perquè s'ha encarregat de trobar gent per a totes les tasques. Bé, i evidentment també tota la gent dels videoclips, amb Marc Esquirol a la direcció.

En què t'has basat per crear l'univers estètic i visual del disc?

Un referent molt clar en aquest sentit ha estat la banda canadenca Men I Trust. En aquest sentit, he volgut integrar sobretot el que és la vida urbana amb la natura. He partit d'un món bastant indie però que juga amb la naturalesa i el meu entorn.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bKVJ3CCcsyl>

I de referents musicals, quins podries citar com a principals?

En aquest disc hi ha hagut un procés de redefinició total sobre l'estil del meu projecte. Els referents m'han servit per agafar el que havia fet jo mateix fins ara i intentar destil·lar-ho del tot. Tot el que he escoltat durant la meua vida han estat influències com **The Strokes**, **La iaia**, **Manel**, **El Petit de Cal Eril**...

Ara que ho dius, a la nova cançó "Les coses que no m'agraden de tu" es nota una certa picada d'ullet a Manel, podria ser?

Totalment! De fet, encara més concretament, és una picada d'ullet a la trobada entre **Manel** i la **P.A.W.N. Gang** -a El Desconcert d'iCat del 2017- en què **Manel** va haver de rapejar el tema "lo cumpateshu", i crec que allò va marcar un abans i un després.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=xPOiTaGgSG0>

Segueixes estudiant Física?

Sí! Soc a quart de la carrera, ja.

Com ho compagines, tot plegat?

Com puc... De vegades és complicat, sempre sento que soc a tots dos llocs i enlloc a la vegada. Quan soc a la facultat estic pensant en Socunbohémio, i quan soc a l'estudi penso en el treball que he d'entregar l'endemà a la Facultat de Física.

No sembla fàcil. En aquest camí que has triat, estudiant i component música, hi ha hagut moments d'inflexió en què et plantegeassis aturar alguna cosa?

No, mai no he volgut deixar la carrera perquè realment m'agrada molt. Tot i que exigeix molt de temps i esforç, m'hauria fet molta ràbia deixar-la a mitges. A més, aquesta compaginació també té algunes coses bones, no et pensis, perquè quan estic prou cansat de la Física me'n vaig una estona a compondre temes, i a l'inrevés!

Socunbohemia Foto: Michal Novak

D'altra banda, també ets una persona molt activa culturalment parlant. M'equivoco?

Intento ser-ho, sí. La veritat és que entre una cosa i l'altra no em queda gaire temps lliure, però intento cultivar-me una mica en el pla cultural. M'agrada i, a més, això es veu reflectit en la feina que faig.

UN CINÈFIL INSPIRAT

Una de les teves primeres cançons i també de les més escoltades, "Nouvelle Vague", fa referència al famós moviment dels cineastes francesos de meitat del segle passat. En aquest disc també hi ha tingut cabuda, el cinema?

I tant! De fet, les cançons de les quatre estacions estan inspirades en quatre pel·lícules d'un gran director d'aquest moviment, Éric Rohmer: Conte de printemps (1990), Conte d'hiver (1992), Conte d'été (1996) i Conte d'automne (1998).

Tot pren sentit! Hi ha alguna referència més, en el pla conceptual?

Sí, hi ha una referència literària a la cançó "El conte que mai s'acaba", que agafa el títol d'un llibre que es titula El cuento de nunca acabar (1983), de Carmen Martín Gaité.

Per acabar, volíem preguntar-te pel salat de la teva pronunciació. Era un joc o una mena de provocació?

El recurs de l'article salat va ser una decisió estètica que amb el temps he anat relaxant. De vegades, per lligar síl·labes i cantar sobre certs ritmes, em funcionava molt millor. Però és un recurs que ha anat desapareixent a poc a poc de les cançons.